RUDOLF NILSEN

HVERDAGEN

GYLDENDAL NORSK FORLAG ---------------- OSLO MCMXXIX

PRINTED IN NORWAY CENTRALTRYKKERIET OSLO

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken har scannats i maj 2011 av Nasjonalbiblioteket i Oslo. Den anpassades för Projekt Runeberg och OCR-tolkades i januari 2014 av Bert H.

BLOMSTERTERRASSEN VED NR. 19.

Ved nr. 19 på Blomsterterrassen

er det om lørdagen knepent med plassen.

De står der i lange og ropende rekker med blomster i kurver og kasser og sekker og omsetter markenes ydmyge pynt og havenes smykker i klingende mynt. —

En broket og svaiende eventyrhekk med alle slags blomster i roten og toppen: på selvsamme gren en peon stråler frekk forsøker en rose å lirke op knoppen! For grenen er hånden til konen som selger, og kunden står uviss og vraker og velger.Slik hever de hender med blomster i mot alle som kjører og går forbi og lovenes håndhever vis-å-vis!

Men mange er dere, som haster avsted og ikke har øie for fortauets bed og ikke kan kjenne i gateluften den redde og flyktende blomsterduften.

En formiddag så jeg en stakkars kropp bli bragt forbi av en lovens svenn — en synder pa jorden som nu skulde op og sitte i celle igjen.

Det var nok en vanlig hr. Dagligdagsen av dem som bestandig må komme i saksen. Han hadde vel tatt noe, ingen gav ham.

Til gjengjeld tar man en sommer fra ham.Men plutselig stanset han, dum og forvirret, og stod der i noen sekunder og stirret på blomstene over på motsatte siden — som en der har våknet og brått ser at tiden er gått ubegripelig fort.

Så løftet han hodet, og blikket gled bort — ut over torvet og husenes tak, ut over byen og åsene bak, ut mot det fjerne, hvor solskyer lå rede til reisene inn i det blå...........

Han prøvde å slite sig løs med et kast, men hånden i armen grep hårdere fast.

Igjen gikk hans øine fra blomst til blomst. Så sleptes han op for a få sin bekomst.

2

9HVERDAGEN

Noe er verst å bære: hverdagens langsomme strid, alle de like, lunkne timer som bare er rindende tid.

Aldri å løpe for livet i snerrende kuleregn, aldri få prente på fiendens pande sin støvlehæls halvmånetegn.

Aldri en skinnende seier — et osende nederlag, men lusesmå tap og gevinster hver eneste dag.Aldri få våge en kamp for det land vi har drømt, men viljeløs vandre og vandre, til ørkenfreden fordømt.MIDT I BYEN

Lenge, altfor lenge var mitt hjerte uten sang.

Men nu bor jeg midt i byen som jeg gjorde for engang,

og mitt hjerte svinger frydefullt ved posthusklokkens klang!

Midt i byen, under taket på en gård av jern-betong.

Fjerne åser, trær og trehus kan jeg vinke til: So long!

Landlig fred er bra for mange. Salig hver på sin fasong.Her på loftet kan jeg høre byens stemme dag og natt: bilers brøl og trikkers hvin og unge kvinners lyse skratt.

Godt for mennesket å kjenne at ban ikke er forlatt.

Byen, alltid byen, til jeg engang slukner brått som en svart elektrisk lampe når dens glødetråd er gått.

Får jeg lyse litt i byen, så dens sind biir mindre gråttfGASSKLOKKEN VED NYBROEN

IN MEMORIAM

Nu river de den gamle gassbeholder, og klinkehamrens kolde, skarpe klang, de rappe slag mot naglestålet, volder en svie i mitt sinn: det var engang . . For denne gass-tank hører med i bildet av livet mitt de første unge år, den tid som jo er sangens rike kilde.

Nu skal den falle. Klinkehamren går.Så skjønt det var i lyse sommernetter det runde, mørkeblåe bjerg i vest!

Av byens mange rare silhuetter er dette den jeg husker allerbest.

For selve kuppelen med gassen i steg høiest sommertid, når folk var fri og var på landet for å feriere.

Når høsten kom, da sank den dagstøtt mere.

Ved dag stod bjerget truende og stengte for himlens lys — en kulistøvsky omkring. A Gud, det kunde fa en til å lengte mot alle verdens underlige ting I For bak det svarte fjeli med kulistøvskyen lå eventyrets endeløse land — den store, brusende og fine byen, og gjeunem den en slottsvei: Karl Johan lJa, der lå byens vest med stille gater og lyse hus imellem blomstertrær, hvor det på portene hang gyldne plater med navnene på dem som bodde der.

I syd, med gråstensmurer ned mot sjøen stod byens gamle borg — og der var bryggen. Og utpå fjorden vugget Hovedøen, og lenger ute blånet Nesoddryggen!

Og skib, så svære som den største gården i gaten hjemme, dampet der avsted.

Man tenkte ofte og især om våren:

Å, den som bare kunde være med!

Man nærte ville planer om å rømme — for gråe gater avler røde drømme.

Men alltid kom man hurtig til sig selv, den mørke gass-tank var et grensefjell.Og derfor holdt jeg av den. Mine drømme er blitt til trossig sang i skyggen her.

Nu har jeg ingen planer om å rømme, jeg elsker byens øst, så grå den er.

— Jeg hører klinkehamren slå og slå, og det gjør bittert vondt å høre på.

Det var så skjønt det svarte bjerg i vest. Det faller nu. Og det er også best.

Nu er det en som gjør sig sine tanker:

En sotet gassbeholder, er den skjønn?

— Vel var dens klædning ikke villvinsranker den stod der svart og grå, og ikke grønn, og det er sikkert nok et kraftig aber . . . Men jeg har engang hørt at en araber har sagt om ørknen sin, at den var vakker, skjønt uten skoger eller blomsterbakker.COLOSSEUMS ÅPNING

Hvad er et eventyr fra Tusen og én natt mot dette virkelige, nære, dagligdagse? —

. . . Hvem husker ikke skuret, hvor vi satt den første gang og så de rare skygger flakse i muntert striregn på den nokså hvite duk, akk, ienge før censurens skarpe sakse var tatt i bruk!

Ja, gutter, husker dere «Præriens skrekk», som aldri skjøt en bom fra hesteryggen, men pilte hele rødhud-horder vekkl Fra denne stund var Cooper satt i skyggen!Og jentene vil sikkert huske ham,

«Den utro ektemann» — ja gid, den styggen, nei fy for skam!

Og hvem har glemt sin første stjernes blikk,

det tårefylte, sjelfulle og høie?

som gjorde sinnet blått av romantikk!

De unge hjerter tok det aldri nøie

om helten alltid bar det samme smil

og piken hadde giyserin i øiet,

når bare slutningskysset var på noen mill

Ja, filmens barndom, den er ett med vår — dens ungdom og vår egen sammenfalder.

Du store tid I — Familiens sorte får og nu forlengst forbi sin slyngelalder I Nu står den laurbærkranset for sin kunst, tross mange bra esteters ville galder.

Ti den har folkets gunst IPå denne lysets flod, det stumme spili, kan vare egne lengsler veldig strømme. For hjertene vil gjerne slippe til og være med å skape sine drømme.

Og slik er hjertet, at det minste ord kan være altfor sterk og stram en tømme, så drømmen ikke løfter sig fra jordl

Hvor eventyrlig og hvor fjernt og blått det synes oss iaften, når vi tenker på fifmens allerførste skumle kott med tak av bølgeblikk, og plankebenker:

Fra det til Colosseum- for et sprang I

Men alle eventyr som vår tid skjenker begynner slik: Det biir engang ....ARBEIDS-SLUTT

Sirenen skjelver i et frydeskrikl En arbeidsdag er gått, og hvilen venter.

Den store porten svinger op, og Hk en flokk av kalver tumler unge jenter med blanke øier ut i dagens lys.

Nu skat de ta sig fri og det med renter!

De skotter til fabrikken med et gys:

— Den er det snart på tide pokkern henter!For det er vår, ja det er vår i by!

Det synes tydelig på gatens bjerker, som står og bruser modige og kry i sine fine, lysegrønne serker.

At de er spinkle, så man skjelner hvert et ben, det er det ingen av dem selv som merker. For nye safter suser i hver gren, og selv i by gjør våren underverker!

Fabrikkens piker har det også sånn at de må bruse litt i vårens kvelder.

— Se henne der hvor hun er sped og blond og blå i øinene som blåe bjeller!

Se hennes smil imot den unge slusk som står og venter! — Er de ektefeller?

De har nok leilighet i hver en busk i Grefsenåsen, nu når dagen heller!De unge kvinner I Ä, jeg unner dem en

ungdom vill og glad som denne våren! For tidsnok får de unger, mann og hjem her bord gaten i den store gården.

Og tidsnok får de bitterhetens smil og slitets farve i de unge øine . . .

Sirenen tier. Det er arbeidshvil.

De muntre jenter er for lenge siden fløine!PAULA

Du suste forbi mig istad i din bil.

Men jeg fikk da et glimt av ditt smil.

— Jeg kjente det ikke igjen I Før sprang det ut som en blomst fra din sjel, nu holdt du dig klar til å smile ihjel en eller annen venn.

Og håret ditt — krøllen, som før hang og slang

over pannen og kinnet, så festlig og lang —

nu var det blitt dannet og glatt.

Og hendene dine, som før sydde sko

med tempo: akkord I hos E. Schumann & Co., nu hvilte de trygt på et ratt.Og pelskåpenl — Å, jeg kan huske et plagg, så frynset og flengt som et dyrekjøpt flagg, et forklæ du klædde så godt!

Når a Paula kom plystrende hjem klokken fem var hverdagen slutt, og en sol danset frem i vår gate, hvor alt før var grått!

E flokse! sa alle de gamle i gårn,

for du fløi jo så mye med gutta om vårn:

— En burte gi tøsungen svolk!

Vær sikker, det bærer nok gæli avste, det går ikke lenge, så skal dere se, for sånt kan vel aldri bli folk!

Du likte visst mig? Jeg kan huske en kveld du fortalte mig fremmede ting om dig selv, om drømmenes flukt i ditt sinn.

Du fnyste mot gaten: — Så fattig og grål Nei skulde jeg bli her, da gikk jeg istå, da måtte jeg ønske mig blind!En dag var du borte, jeg minnes det sved så forunderlig inne bak vesten et sted, den kvelden du ikke kom hjem.

— Der suste forbi mig i bil nettop nu en Paula fra West-End. Det var ikke du, nei ikke a Paula — men hvem?
SORIA MORIA

Just her må byen ha et filmens slott, og navnet ikke være Torshaug kort og godt, men Soria Moria — fjernt og stjerneblått!

Fra glansen øst og vest for solens gull og mann i månens blanke smilehul! tas lyset inn med filmens tryllerulll

Og det skal senke sine stråler her, at vi må være eventyret nær iblandt når dagens byrde blir for svær.For disse strålene er verdens eget lys!

— Og fattet sitter vi og ser det, uten gys, at hele jorden kommer reisende til bys.

Den ganske jord med sletter, berg og hav,

fra ørkenen med strutsene i trav

til vidda der en renflokk beiter lav . . ,

Bestandig skiftende fra sted ti! sted, fra tid til tid, går filmen som et skred i unge sinn og river drømmen med.

Fra Metropolis' babelsbygg mot sky til tømmerkoja under granens iy, nomadens telt, kasernen i vår by . . .

Og gjennem menneskenes rare liv —

fra slagsmål mellem mann og mann på kniv

til ydmyg elskov mellem sinn som unge siv.Og hele menskehetens lange gang,

snart smått og tungt, men snart i forte sprang,

snart spredt, snart fylket om en merkestang.

Og alle tider går oss flimrende forbi

fra før vår klode hadde vel og sti.-----------

Så rikt et eventyr kan filmen gi!

Ja, Soria Moria, Øst for alle ting

og rett i vest der Melkeveien gjør en sving —

men lettest når man det med Sagene ring!

Litt utenfore folkeskikken, ja!

Men ellers ligger det da ganske bra!

Og alt skal heller ikke Centrum ha.

Just her i øst hvor mangt er grått i grått kan trenges slikt et fagert drømmens slott, men ei til lyst og ei til glemsel blott.laften da her lukter kristenblod fra digre troll som sikkerlig må bo i sogn langt vest for Bentsebro

bør leiligbeten nyttes til et ord:

— Vi også elsker byen, hvor vi bor, og den skal også her bli smukk og stor!

Og det skal Soria Moria hjelpe til.

Vår skjønnhetstrang skal i dets lyse spill bli smidd til våben, slik som jern i ild.

Vi ser jo litt til livet her og der, har vinduer til gata noen hver — men vinduet til eventyret det er ber!TILBAKE TIL LIVET

Ombord i en husbåt i ælva kan livet bli tåli bra, når ’n bare har dråpan på flaska å smøre me nå og da.

Vi satt der e kvellstønn og nippa te livets det søte vann, og ælva hu hvilte i stivna fred — og ikke en purk i land!

Vi var vel en sju åtte flasker, og jeg og 'n Willem Tell og Keisern og Dokka med snabern og visst etpar kvinnfolk tel!Og festen var stilig og verdig, — te Keisern blei søkka full og reiste sig op for å tale og prata en skuledonk tull.

Han sto der med flaska for kjeften og skålte — men plusseli lå 'n i ælva me full spid for jupet — vi så bare hæla på ’n!

Og kvinnfolka bar sig og bælja om hjælp som en frelsesarmé, og Dokka sang sjælveste Gloria, men ikke en purk å se.

For når du kan trenge te polti er terrenget støtt blåst reint, men ellers så lyser det messing i gatene tilig og seint!Og uti lå Keisern og gulpa av dødens den bitre dram, som langtifra dobbeltrensa var temmelig sur og stram.

Men nok a det. Keisem blei bærj a noen som kom forbi.

Døm halte ’n iland me ei bake og sleit, så du slette ti!

Døm rista ’n og gnei ’n og donka på brøste og magan, gett, så andre som sto der og så på blei aldeles utkjørt og svett!

Og endelig fikk døm da liv i ’n. Han vågna og kikka omkring så rart og så dumt, at jeg tenkte: Nå huser ’n vel ingenting.Men så fikk jeg se 'n inn i synet----------------

du snakker om «navnløs kval», da 'n stønna me aua på stælker:

— Du redda vel flaska, Kai?VIGGO VILL MANN

IN MEMORIAM

Med den grønne genser, det røde hår og korderoysbuksene gule — slik er det jeg husker ham, der han står ved kartet og famlende foreslår å finne Milano i Thule!

Ja, det var 'n Viggo Olsen, gett, den dårligste i klassen, men første mann i gymnastikk som greide stift på kassen!Han var ikke kvikk gjaldt det bok og pugg, det blev til å hakke og stamme.

Men gjaldt det å klatre i tau, så hugg han fart som en hauk, og vi så hans lugg fly op som en dansende flamme.

ja, det var 'n Viggo Olsen, gett, som bøker gjorde bange — med never til å bokse med og hode for å stange!

Det var ikke mye til kar han var i kamp med de ukjente x'er.

Men slagsmål! — jeg synes jeg ser han knar en fiendes surdeig med neven bar — da kunde han nok sine lekser!

Ja, det var 'n Viggo Olsen, gett. som aldri lærte salmer, men mangen song om Edens øi med hulagirls og palmer 1I halvsøvne, duppende, hang han ved sin pult i de langsomme timer.

Men skulket han, visste vi god beskjed — da var han på havnen i seiskap med en kompis ombord i en steamer!

Ja, det var 'n Viggo Olsen, gett, han var vel smått begavet, men i hans blod gikk suset fra det store, salte haveti

Av fødsel og evner en arbeidsbi

fra mørkeste dypet i byen.............

Men gjennem hans sinn jog en het og stri og seirende drøm om å flakke fri i solskinn og storme om jorden som skyen!

Ja, det var 'n Viggo Olsen, gett, hans hjem var svarte gater, men sky og vind og sol og sjø de var hans kamerater!Jeg ser i et blad noen snaue ord:

En sjømann fra Oslo forsvunnet.

Den gamle historien: slått overbord...............

— Jeg tror han har slåss som en bråttsjøs bror,

men stormen og natten har vunnet.

Ja, det var 'n Viggo Villmann, gett, den verste gutt på skolen.

Nu er 'n gått nedenom og hjem til dypet langt fra solen.KALSEN

I kveld er Kalsen full igjen. Hør tonen fra hans strupe — det er just ikke guil i den, nei heller rustent malm I

«Jo Kalsen ä en karlakarl, en jäkel te å supe,» sir Svenske-Anders. «Sela! som det står i Davids psalm!»Ja, Kalsen er på veien hjem. Han brøler så det klirrer

i vindusruter helt tiltaks i gårdene omkring.

Og kjerringene koser sig, og sladderen den svirrer:

«Nå får a Hulda, kona hass, en real kamp i svingl

For hu er ikke grei, å nei, å komma te på knea,

hu har sin egen fine sveis å mestre Kalsen på. Vi kjenner a, for vi har sjæl så ofte måtti be a

å spara litt på dynnamitten! Bare bi litt nå!» 40Men Kalsen styrer syngende og glad igjen-nem gaten.

Det ruller nokså ilde, og han setter sjø-gangsben

til ungeflokkens store fryd: «Hå, se på ak-krobaten!»

Og virkelig — han undgår flott den lumske rennesten.

Det bærer gjennem porten. Men op trappen må han krabbe — dog giir han likefullt og triller ned en seks-syv trin.

Det larmer som der hadde ramlet ned en huggestabbe, men Kalsen slipper fra det med en rift på høire kinn!Omsider er han oppe. Men en storm som den han møter ikveld har Kalsen aldri møtt på noe hav han for.

Da hadde det vært bedre med arrest og brisk og bøter ....

Der flyr det alt imot ham et par jernbe-slåtte skori

«Du lyse gud! Nei Kalsa, det er kvinnfolk som kan lyne — det spruter gnister ta a som en smergelsli pestein,»

sir konene i trappen, «ho! Der fikk 'n en i trynet!

Og enda ser a ut som a var bare skinn og bein!»Det ender med at Kalsen prøver flykte fra det hele.

Forgjeves! Hun er grådig som en gribb, og han en klut.

Han kryper under kjøkkenbordet uten munn og mæle.

Han synger ikke lenger. Men hans kone synger ut!

Så tar hun sjalet om sig og går ut, Og stenger døren ....

Og Kalsen sitter fengslet. Uten øl og uten mat. Han holder sig om hodet, ti det suser for hans øren — det suser, — ja det suser som en stillehavs-passatlHan smiler rørt ved tanken. Og han synger litt og tuter ved minnet om de sydhavspikers gylne deilighet ....

Den gang var Kalsen fri og kunde velge mellem skuter!

Men nå — nå er han fange i sin egen leilighet,

Hva, satan . . . ? Nei så pinedø om Kalsen er non fange, han skal vel alltids ennå kunne hoppe overbord 1

For hvem kan si ban noen gang så Anton Kalsen bange?

Nei det er rekti, Kalsen — det var jaggu sanne ord!ITan kravler op i vinduet, slår neven inn i ruten

så glasset raser singlende mot gårdens støpte sten —

og smiler triumferende og hopper ut fra skuten!

Og tre etasjers fall er nokså drøit for gamle ben . .

Men — fulle folk kan aldri slå sig helt ihjel, sir mange.

Og Kalsen ligger levende på lægevaktens bord

og mumler stolt: Nei pinedø om Kalsen er non fange!

Han brakk nok begge benene, men står på sine ord.JEG HADDE TENKT

Jeg hadde sett dig lenge, der du kom for alltid vet jeg det, når du er nær — og hadde tenkt å hilse lett og koldt, fordi jeg ennu har dig altfor kjær.

Slik vilde jeg forsvare mig med kulde og også verge dig på samme vis, så alle våre nye drømme skulde som sene blomster visne inn i is,Jeg hadde tenkt , . . Men da du stanset med dette hemmelige gode blikk og dette fjerne smil, jeg vet så meget om — da skjønte jeg at planen ikke gikk.

Jeg tok din hånd og følte fra dens flate et varsomt strøk, det lille kjærtegn, vi bestandig brukte i en folksom gate dengang da ennu intet var forbi.VED BÅLET

Så ung og vakker bar jeg aldri sett dig før som nu du står og stirrer inn i bålets giør,

Ti ellers er ditt kjære ansikt grått og trett og blikket sykt av all den armod du bar sett: for fattigbarn er livet ikke lyst og lett.

Men nu i bålets røde skjær! — nu er din hud velsignet med en rosenglød av ildens gud!

Hvad mon du tenker på? En svær og svart fabrikk f

Og om du vel imorgen når den rette trikk? A skofte helt til frokost er en kostbar skikk.Å nei, ditt blikk er strålende og fritt og klart, og det er åbenbart at du vil smile snart!

Så har du glemt den fryktelige, store by, hvor to som elsker aldri finner fredet ly — nei intet sted å være mellem kveld og gry!

Men hele verden har vi ganske for oss selv på øya her — den hele lange sommerkveld!

Nu smiler du! Mot bålets siste flammespill flyr smilet ditt: en snehvit sommerfugl, som vill

og gal av lykke styrter sig i rosens ild!

Men jeg må bære mere ved, så ilden ikke dør. . .

Så ung og vakker har jeg aldri sett dig før.TA DET ROLIG

Nu er det vår. Og vi har vårsorg begge to. Jeg sørger mest for mine gamle sko.

De er usigelig så alderstegne nu, og både overlær og såler er itu.

Det siler vann i dem på kryss og tvers.

Og alle ser jeg er en mann som lager vers.

Din sjel er anderledes sart og fin: du ønsker dig non dun om halsen din.En sånn en boa som de andre har.

Det er så flaut å gå med halsen bar.

Med maraboufjær som det bruser i og som småpiker ligner puser i!

Men ta det rolig. Det er rart med kjærlighet: den truer talg av trebokk, som du vet.

Ja, selv om jeg går skoa av mig så får du få en boa av migiHUSET

De går for siste gang en tur om huset i «haven våres», som de alltid sa før hvert et håp var knust til smått som gruset

på denne fine cirkelvei, de la omkring det drømte, store rosenbedet den første sommeren de eide stedet.

De husker byggetidens store stunder, fra første spadestikk til kranselag — hver plankes vekst var dem et nytt vidunder, en tone i en sang hvert hammerslagi For skjønt de lenge vilde skylde meget, så var dog dette huset deres eget!Den siste dag . . , Hvem glemmer vel den første,

da huset stod der ferskt og furuhvitt med vegger, kvaesprukne, oljetørste, og vindusruter, stiftet, uten kitt!

På taket var der bare tjærepappen, en stige av non bord var kjøkkentrappen!

Uferdig ennu, ja, men dog en bolig, og resten kunde man ta fatt på selv.

Og for sitt eget er det nært utrolig hvad man kan gjøre på en liten kveld.

Et svare slit, javel, men moro var det!

Hm — rart å tenke på at banken tar det . . .

Her var det grønt, og her lå fete jorden og bare ventet noen skulde så, og her var sol og utsikt over fjorden, og plass for veslegutt å tumle på.

De gikk med nesen pekende mot skyen og snakket vondt om gatene i byen IOg huset vokste under deres hender, fikk maling, tegl på tak og kjøkkengang — og riktige og støe regnvannsrenner, som vannet sprang i med så frisk

en klang! De tenkte glade, når det sang i zinken, på jordens grøde: velbekomme drinken!

Og rundt om huset blev det snart en have med grønnsaksenger, blomster, spinkle trær. Det var som om de fikk en kostbar gave den gang de høstet inn de første bær.

Og for en middag, da de første små poteter av egen avling var blandt bordets hemmeligheter!

Så lyse minner! — Men hvad kan det nytte å drømme mer. For ingen undre skjer.

Nu mørkner det. Imorgen må de flytte.

Her har de ingenting å gjøre mer.

Og tause, trette står i husets skygge to mennesker, som aldri mer vil bygge.DEN NYE DRESSEN

Det er ikke vår mer enn en gang om året.

Det er ikke hvert år en kjøper sig dress!

Han står foran speilet og klør sig i håret og trekker i jakken og måler på låret og ymter en tvil om at tøiet er tess.

For klæsjøder bør en behandle forsiktig og ikke gi skinn av man liker et plaggl Han syns den er dyr, og han vet ikke riktig . . .

Og egentlig er det jo ikke så viktig . . .

Men hele hans sinn har forlengst firt flagg!Og endelig får han et avslag i prisen som nok er beregnet på prutningsmonn!

Da smiler han hemmelig: Heldige grisen! — Og sier sakkyndig til ekspeditrisen:

Jeg synes den heller bør pakkes inn sånn!

Og hjemme har moren og broren og faren beundrende kringsatt den blendende fyr!

— Ja snittet, sir moren, men kjenn på den

varen!

— Og slit den med helsa, men pass på å

spare ’n,

sir faren: for jamen er ’n temmelig dyr!

Så slentrer han ut til den hårdeste prøve, for nede i porten står en han har kjær . . . Men piken hun flyver i fryd mot sin løve og gir ham et kyss han har trodd han må røve,

og hvisker: — Så fryktelig fin som du er!GARTNERLØKKA

Der lå en pjokk og lukte i turnipsåkerns gress.

Han hadde ingen lue og ikke noen dress.

Han hadde bare bukser, og de var lyseblå.

Og denne enden var det som solen skinte på.Han lå på alle fire med fjeset vendt mot jord, for det var flust med ukrutt, og åkern var så stor.

Og den må slite orntli som driver på akkord og har som mål i livet å kjøpe sig en Fordi

Han hadde bare bukser med hyssingseler til.

Og ryggen var som kobber med glans fra solens ild. Han løftet undertiden en liten jordsvart hånd, strøk håret vekk fra panden fordi det klødde sånn.Men det var midt på dagen, og solen strålte hett.

Og åkern var så diger.

Og pjokken var så trett. Han gjespet langt og lenge og sovnet slik han få.

Og solen skinner vennlig på en ende, lyseblå!EVENTYR PÅ VESTKANTEN

I denne gaten har jeg aldri følt mig hjemme. Dog nu ved solnedgang er alle ting så pene, så sky og vare, likesom så lett å skremme, og én må næsten hviske: Kjære vene . . . . De store, fredelige, gamle trærne står stilt på vakt omkring de hvite huser bak lave trestakitter, bygget for å verne mot andre egnes luskebjønn og buser.En liten jente stabber om og preker alvorlig med sin dukke i en have.

Men straks hun ser mig gir hun slipp på sine leker

og rekker mig en skjønn og utsøkt gave: sin varme, lille hånd igjennem gjerdet!

Hun smiler bredt: Jeg heter Else, jeg, og er prinsesse. Men jeg syns at du skal være

en gutt som kommer for å frelse mig!

Jeg har vært innestengt i berget lenge, og trollet er så vemmelig og stygt så! Men du vil sikkert gi det lærepenge, det har jeg hele tiden stolt så trygt på I Ja, hugge av det hodene og fri mig!

Da får du styre over halve riket,

og er du flink, vil kongen sikkert gi dig

sin største skatt, sin egen lille pike!Hun strekker sig på tærne, mens hun griper med søte fingre om stakittets stenger.

Slik står hun i en fangedrakt med striper av so! og skygge: Hit, og ikke lenger!

Jeg føler jeg må gi mig til å snakke, og sier det skal være mig en ære selv bortsett fra den flotte karriere, hvis bare min prinsesse tar til takke!

Da hører jeg en kvinnestemme skingre!

Og Hennes Høihet sukker: Det er Lise...............

Og fort og motløst slipper hennes fingre sitt grep i gjerdet: Jeg må inn og spise — og ikke kan jeg komme ut mer heller,

for før jeg legger mig så skal jeg bade............

— De store, blåe øine fylles av farveller: å, ingen makt på jord kan frelse henne fra det!STJERNEN

Her er grensen, sa de andre, lenger kan vi ikke nå.

Ikke nytter det å vandre i det blå!

Nei hvad gagner det å kjempe, når vi er så bittert få f Vi får ta det mer med lempe, blir vi mange, kommer rad.

Blir vi mange, kommer tiden, da vi enkelt får vår rett.

Ikke nu, men siden, siden går det lett! —Og de gjorde holdt og spente av sig belte og gevær:

Vi får slå oss ned og vente til vi blir en mektig hær!

Og de satte sig og hvilte, de fornuftige og grå.

— -— Men det var en flokk som smilte mot det blå!

For bak grensen i det fjerne steg vidunderblank igjen deres egen, høie stjerne og den vinket sine menn!

Ja, det var en flokk naive, som hvad enn der skulde skje måtte sette ut i livet sin idé —og som tross i alt som stengte brøt sin vei mot stjernelaud I For å nøies med å lengte er det somme ikke kan.KVELD

Desemberkveld.

Grått i min gate. Grått i mig selv.

Faen til stell!

Der finnes da syngende byer på jord med gater i varme og farver og lys, som ligger og stråler: Velkommen tilbys!

— Og så skal jeg bli her langt oppe i nord!

Der sniker en het melodi hitut fra en skummel kafé.

En kvinne glir langsomt forbi.

Et blikk og et smil. Kan jeg se fAja, jeg kan se og forstå: hun koster et glass og litt fest.

Men det er en drøm i det blå for én som er herjet og grå, og det skjønner hun kanskje best.

Jeg møter en gamling i filler, som engang var vidtberømt spiller på lire i gårdene her.

Han stanser og ber mig å gi ham noget til nattelosji i huset til Frelserens hær.

For brisken til frelsesarméen er alltids litt bedre enn sneen!

Han hilser mig dypt, da han får og kalier mig: høiedle herre! — og synger en marsj der han går . . . .

Alltid har noen det verre.FRED PÅ JORD

Så blev det da jul som det gjør hvert år, og julefest holdtes i hver en gård så langt som den hellige kristenhet når.

Og ribbe og surkål og øl og dram man åt og man drakk for a ære ham, som fødtes i armod og døde i skam.

Og prestene gjentok de eldgamle ting. Men noe var nytt. For med radio kring blev talene sendt — som på englevingl

I eteren bruste velsignede ord

som dengang da hyrdene hørte et kor

der sang det utrolige: Fred på jord!Fabrikkherren likte det bibelsted og tenkte på: hvordan slå lønnen ned og likevel sikre sig arbeidsfred?

Politichefen syntes det også var godt, og gudskjelov hadde han nylig slått et oprør til jord og bragt statsskuten flott.

Rebellene satt nu bak lås og slå og hadde det fredfullt og ventet på den dødsdom, de alle var viss på å få.

Og forsvarsministeren følte sig vel som aldri tilforn noen julekveld.

Hans virke for freden var kronet med hell.

For fredsgarantien er vebnet makt.

Og den skulde ingen få ødelagt

med vennskapstraktat eller avrustningspakt 1Og utenriks-statsråden var også glad at freden var innført så fort og bra i Samoa og Nicaragua.

De innfødte truet med litt av hvert, men heldigvis hadde en giftgass-ekspert til advarsel gitt dem en kraftig snert.

Hver eneste sjel i vår kristenhet blev løftet på bølger av kjærlighet I For fred er det beste — som alle vet.

Men alle de drepte på ærens mark de utstøtte bare et uhørlig hark, og hemmelig gav de hverandre et spark.

Under Arc de Triomphe lå en ukjent soldat. Han snudde sig ikke. Han var vel for iat. Og hadde så ofte hørt lignende prat,ARBEIDSLØS JUL IGJEN

Ifjor fikk vi tyve kroner.

0 jule-idylll

Hvor gode var ikke de herrer ifjor for Frelserens skyld.

Ifjor fikk vi tyve kroner å feire hans komme med.

Det skjærer dem ennu i hjertet å tenke på det:

«Det var å sy bløte puter til dranker og dovenpels. lår må vi handte med Kristus:

Ga ut og frels!Ja, lader oss alle bede om iver og styrke fra Ham, så ikke vi frister en eneste sjel til last og skam!»

Ifjor fikk vi tyve kroner

til måltid og juletre.

lår har vi bare det glade budskap

å trøste os s med.

Men skulde de herrer forsøke enn mere å frelse oss —: å, måtte vi ligne den røver på korset som døde i naken tross!DEN NYE KAMERAT

Den unge, lyse gutten der, som står og tar imot ved høvlen, er han nyf En ganske fersk en, ja. Han kom igår fra landet. Kan vel se at han er skyl

Han tar imot de gule, glatte bord og stabler dem, litt handløst, til en bør, urolig, når han føler noen glor — han har vel bare lagt op bakhon før.

Hans hår er lyst som gyllen høvelspån og luggen vilter, ingen oljesveis, og mørkebrunt og rødt er fjeset på 'n, ja rent som strøket med mahognibeis!Han er visst lei sig. Det er ikke godt å komme rett fra skau og fuglesang og inn i slikt et støvet mørkekott med sånt et helvetsleven dagen lang.

Men ta det rolig, kamerat. Det går! snart er du like bleik som en av oss. Og du vil rase over dine kår — bli like rød som vi av hat og tross.

Men du vil også skjønne, kamerat, at gjennem denne skapende fabrikk går veien til vår drømte nye stat — vårt arbeids republikk!ISTE MAI PÅ KARL JOHAN

Det var her vi engang gikk

som den første lille klikk,

spyttet efter, geipet av og spottet.

Tenk å optre som en tolk

for det gråe smalgangsfolk,

her på selve veien op til slottet!

Og den røde klut vi svang,

og den stygge råe sang —

fy, så frekt og gyselig og fjottet!Men vi gikk, vi gikk nå lei,

for vi visste det så vel:

denne gaten har jo alltid med sin tunge

villet kverke alle dem

som har pekt på veien frem,

alt det nye, alt det gryende og unge.

Og vi tviholdt på vår sak

for vi visste godt at bak

skulde engang store massers fotslag runge.

Og vår tro var smittsom, den I Vi kom stadig fler igjen.

Det var mer enn dagens sut som bandt oss sammen.

Grå, det var vi visstnok, ja,

men det grå kan være bra

når der luer røde drømme under hammen IOPGJØR

Om ditt hjerte ikke skjelver, når du harer vapenlarmen, der du sitter ved din pult og skriver tall og teller gull — om det ikke driver blodet til en storm som svir i armen, er det ikke mere verdt enn en tiøring med hull!

Om du ser på likegyldig, når ditt flagg fra unge dager bæres frem i kamp av nye, unge menn — da har hjulet i dig stanset og fatt rustent kulelager.

Ingen kraft på jord kan svinge det igjen.Om du aldri tar dig selv i at du plystrer på kontoret, når en fjern, begeistret oprørssang fra gaten når ditinn,

mens din chef med gift i smilet applauderer dig og koret, men det vedblir med å tone ennu lenge i ditt sinn —

Om du aldri noen aften søker hjem til gamle gater,

hvor din kamplyst engang flammet høi og vill —

om der ikke finnes svarte, svære gårder som du hater — da har gråe piikters silregn drept din ild.

Om du leser i avisen din hver dag ved frokostbordet at folk rundt jorden dagstøtt går i kamp for drømmens skyld,og du ikke som en hvisken gjennem sjelen hører ordet, som befaler dig å våkne før du drukner i idyll —

Kan du aldri øine stjernen over vanens ulne tåke,

den som skinner mot vårt drømte nye land — a da duer du til intet. Bøi din nakke under ålret!

Ut i samfundssumpen, pløi den rand for rand.

Om du mildt ironisk svarer, du er ferdig

med å drømme: det får bli en sak for andre som har bedre lyst og tid, for en voksen mann med ansvar, han må

holde sig i tømme,

han må henge i for landet og familien sin

med flid —om du sier at du slet dig op fra bare visergutten

det får andre også gjøre som vil op — det er stutten, kjære venn, ja det er punktum for disputten.

Du er avdød, skjønt du spreller med din kropp.LANGT BORTE

Av et brev til en venn i Moskva

Det hviner gudsjammerlig i mine strenger i kveld!

— Nei, le ikke, Grisjka, du skjønner det inderlig vel -— det er ikke bare en lyrisk betont bagatell

å være så langt, langt borte fra revolusjonens by

den dagen I fester for oprøret, frihetens gry, da drømmen blev virkelighet, vidunderlig håndfast og ny.Jeg synes jeg ser eder, venner, I smiler forundret og gla: er det virkelig så lenge siden, så mange år siden da!

Det kostet en hårdnakket kamp . , . Men den endte da sandelig bral

Jeg synes jeg ser eder, venner, hvor ranke og vakre I går til møtet på Krasnaja-plassen, hvor millionmassen står

og stamper i sølen, for kaldt er det så det forslår I

Men i deres hjerter: en stor og høitideiig ild! Og i deres øine: et gjenskjær, et skinnende spill I

— Så bruser en kampsang, begeistret og vill!Et havsus, som stiger om Krem! og høit om det flammende flagg,

hvis stang I har plantet så fast i fabrikkenes slagg

at duken kan stryke med trygghet de drivende stormskyers ragg!

Åja, du forstår det nok, Grisjka — det er ikke mere å si.

Jeg elsker det seirende folk. Det har kjempet sig fri.

Det har mot, det har tross, det har tro. Og det har ikke vi.

Jeg synes jeg hører dig: Alle skal gjøre sin plikt,

noen skal banke en stripet, og organisere og slikt,

og noen skal klistre plakater, og andre skal pusle med dikt.MORGENEN

Jeg våknet ved et sprødt og vennlig klokkespill

og trodde ennu det var drøm, så skjønn var lyden!

Men gjennem vinduet strøk vinden sommermild, —

i horisonten rødmet tusen rosers ild

bak havets vide blåe pien. — Jeg var i syden ISå ofte har jeg våknet op ved gatelarm og sett en gusten tåke gråne mot min rute — den kjente hverdags hilsen, ynkelig og armi Hvad under at jeg nu blev lykkelig og varm og sprang langs stranden ut på pynten, ytterst ute.

Og da jeg stod og så de fjerne rosenglør slå ut i gylne flammer og bli dagen — da følte jeg mig som en annen mann enn før, lik en som nylig har slengt av en plagsom bør og puster ut og retter ryggen efter plagen l

Jeg var blitt fri. Mitt liv til nu var kastet av — mitt liv i svarte gater i en by, hvor skodden 1 lange måneder står kvelende og lav og der var tusen mil fra gatens murstensgrav til himmelen og havet her om odden!Mitt sinn iå nytt og glitrende og blidt og blått og løftet sig mot sol og sank igjen som havet. Og mismot, kulde, tvil og bitter spott, og alt som har gjort livet svart og grått var dypt og godt på havets bunn begravet.VIOLINEN OG LARMEN

Hver aften når skyggene stiger langsomt mot husenes tak til tegn på at solen går ned langt ute hvor skogene suser — lyder en fjern violin, og skjønt den er ensom og svak

har den en hemmelig styrke som dypt under tonene bruser.Jeg vet ikke hvem det kan være som spiller hver eneste kveld i huset derover — kanhende en bortkommen drømmer,

som sitter alene og ung i et ødslig og koldt hotell

her inne i byen, hvor livet i gatene strømmer,

i svimlende hvirvler, med hissig og huiende larm

fra høibane, biler og trikker, så gårdene murrer og dirrer og luften er fylt av enhver mulig lyd for alarm,

fra skrikende menneskestruper til motorsirener som svirrer!Men skjent violinen er ensom, lyder dens gylne røst

forunderlig ren gjennem larmen — en sang fra en fremmed stjerne I Og alltid bevinger den sinnet ved varsom og lokkende trøst til flukt mot det store og stille og gåtefull fjerne.PÄ STRANDEN

Barnet springer på stranden

og plukker kulørte stener

og vraker en sten for en annen,

fordi den opriktig mener

at den det fant sist er den peneste

og glatteste og renestel

Gamlingen rusler på stranden, så kroket av oldingplager.

Han stanser ved barnet i sanden og tenker på livets dager, og tenker som så, at hver eneste engang har vært den peneste.GRANADA

Jeg møtte vårens engel i Granada.

Og godt det er å minnes hvad som skjedde, når høsten kommer, dagene blir sorte.

Jeg fikk en gave. Så var synet borte.

Og palmer suste, epleblomster snedde, og breen skinte i det blå Nevada.

Ved elvebredden drysset blomstersneen fra epletrærnes skoger over vannet, så elven fløt så hvit igjennem landet, som om den ennu bar på sne fra breen høit oppe i det fjerne, blå Nevada.Langs veien løftet palme efter palme

på sine høie kroners kapiteler

den blanke himmelbvelvings solblå buer.

I haver blusset liljers gule luer som offerlys, og alle blomstersjeler sprang ut og giødet under vårens salme.

En liten jente danset under trærne med begge hender fulle av violer som raktes mig, så jeg fikk lukte på dem — og siden lo hun at jeg kunde få dem.

Og under luggen strålte to små soler i giverglede, der hun stod på tærne.

Jeg tok om hendes lille runde hake og ønsket henne lang og gylden sommer når engang blomstersneens dage ender.

— Nu bærer du en vår i dine hender og gir den glad til hvemsomhelst der kommer. Må livet gi dig tusenfold tilbake.EN LITEN SYDFRANSK FISKERBY

Om natten mørkt som i en sekk.

Men morgnen er en gyllen flom som kommer brusende og bred og skyller natten vekkl — Og hvad man får å se ? En liten vik med vinberg om og fjerne fjell med sne.

Langs stranden skinner hvite hus med røde taksten pa og vinduslemmer blå.

Og byens sang er klokkeklang og muntert bølgebrus.

For havets lange bølger går fra himlens rand til strandens grus. Og utpå nordre pynten står et gammelt grått, arabisk tårn, så tungt og trygt og fast iår som noengang tilforn — men klokkespillet knirker litt og angir tiden nokså fritt.Har byens gater rennesten, sa er det sjelden mer enn én.

I den biir alskens avfall lagt, så gaten får en selsom prakt I Og da der ikke fins kloakk, blir stanken nokså sterk — skjønt byen har jo, gudskjetakk, sitt kommunale renholdsverk av bikkjer, katter, høns med mer, som sluker alt de ser.

Her lever man så jevnt og bra og uten hodebry.

Man eter brød og frisk sardin og drikker vin — hvad mere vil man ha?

Voilå:

En liten sydfransk fiskerby I 95Og våren er forlengst begynt engang i januar.

Det grønnes lyst på skrent og pynt. I vinjene går folk og spar og klipper druestokken fri for tørre kvister fra ifjor, så ikke den skal liindres i pány ä vokse vid og storl

Med varsom omhu, kjærlighet, må vinen pleies, som man vet, fra stokken står i sten og jord til flasken gløder på vårt bordi

Men selve byen lever av det rike Middelhav.Er været godt, så er man på 'n om morran klokka fem.

Men ellers snur man litt på skrå 'n og vender nesa hjem.

Mistralen er en solskinnsvind, men Gud, hvor vilt den styrter inn fra åpne havet her!

Når sprøiten står om rev og skjær, da tar man det med ro.

For fisken biir nok der den er en måned eller to!

Som oftest er man fullt i sving fra tidlig av på byens strand.

Det går som lek og ingenting å lage alt i stand.

Og skøitene de tøffer ut med motordur og bølgesprut og setter garn for sildestimen i solgull-timen!Mens lyset glitrer over hav går silden i sin massegrav og henger der og glittrer selv med sølv i milliarder skjelt.

Og byens liv det går sin gang.

Men formiddagen føles lang for gamle folk. De rusler hen på moloen og speider ut og tenker på da de var menn som stevnet inn for vindspent klut! Montru hvad fangsten biir idag for sønnens fiskerlag?

I kimingen det første seil —:

Hun der er sikkert nok «1 Amour»! Og kikkerten går rundt på tur:

Nei, gamlingen tok ikke feil.

Snart stryker hele flåten inn i formiddagens pålandsvind.I vikens gap slås motorn på, og skøiten styres rett på land, for stranden er så jevn og skrå med dyp og florfin sand.

I samme nu er fisken øst i kurvene og dekket pøst og båten halt på land av cirka femten mann!

Så stimier byens koner til, og snart er hele kjerring-hurven forsamlet rundt om fiskekurven — og skyllet, veid og lagt i is biir dagens fine, blanke sild kjørt bort i vogner kassevis.Og alt er sang og spøk og spill I Selv stedets gamle, trinne pater går smilende omkring og prater med sine flinke sognebørn, som varmer sig i solens ild på stranden efter dagens tørn.

Et sydens fiske: næsten lek med latter, skrik og mye prek. Så er den også lett og fin — en munter liten lekkerbisk og ingen alvorsfisk den lille sølvsardin!RUSSISK RIVIERA

Vi bilte en glohet høstdag op fra det indre Krim.

Herjet av sol lå jorden rynket og tør og grim.

Langs veien lå tykke støvet, som rim på det brune løvet, og gresset i grøften stod brent og rødt. Det var som om alt under sol var dødt.Kjørte vi mange timer gjennem det øde land?

Vet ikke. Alt jeg husker er at vi ønsket vann!

Og luften sprang gul av hete på motor-exhaustens væte og slukte den melkeblå, sure røk så støvet og skitten av veien føk!

På toppen av fjellets skråning stod der en høi portal.

Og på den annen side

måtte der være en dal —

for veien forsvant i porten

med støvet og hestelorten,

og alt hvad vi så var et himmelblått

kvadrat i en ramme av mørkegrått.Så gled vi igjennem porten--------------

A, for et eventyr: skrånende ned i dypet den russiske cote d'azur!

En glitrende morgengave

fra solen og Sortehavet

med kilder, som rislet med latter og sang

og haver, som nedover skrentene hangi

Fjernt nede gikk strandens linje,

— Men, hvor er havet blitt av f

Alt dette blå er jo himlen,

ikke Det sorte havi

Akk nordbo, i solparadiset

der skrøner man nok på det viset.

Man vet ikke forskjell på ondt og godt, og heter det sort, er det sikkert blått!Ja, sanndig var vi i Syden I En hilsen, o pinje, fra nord, fra treet som nu står og bier på sneen — fra granen, din bror! Vær hilset, blå hav, fra cn fetter, som tordner i stormsvarte netter og raser mot vinterens lange savn og lenges avsindig til solens favn!

I bakkene langsefter veien sprang unge og slanke svin!

Og ute i vindrueberget lå piker og sanket vin med solblink i saftvåte tenner, og vinket med jordbrune hender!

Vi drakk i en kro et glass vin — og ctt til og Krimskaja Vina er is og ildiOg høit på en stupbratt klippe — en virkelig skriftklok plass — der hadde man reist en kirke, et strålende gudspalass med kupler som gylne pokaler, der raktes mot verdens befaler, at druen må fylles med solens saft °g evig bevare sin underkraft l

Og ødselt og lunefullt dristig var fagre, fantastiske slott blitt bygd på de steileste tufter, hvorhelst, blott de tok sig ut godt. Langs stranden lå hvite små byer som lette, forankrede skyer bak mørke cypresser i fornem ro — de trærne har sikkerlig adelsblod.Så fjellfin og havfrisk var luften — den suste forbi oss som sang og lekende klimpring på strenger og klokker med gullplateklang I — Tartarer med trekk-okser snilte sig tungvint forbi oss og smilte og nikket med blankpus'te kobberfjes og kunde da utenlandsk: Oui — og: yesl

Om aftenen: fremme i Jalta, den syngende, leende by.

Og straks var vi hjemme i Jalta og hevdet vårt vikingery.

Ohoi, hvor en murer fra tigerstaden erobret sig blikke på strandpromenaden! Så var han da også en seks fots kar med håndlanger-trenede skulderblar!Ja, strandpromenaden i Jalta, hvor finner man maken på jordf På landsiden nattdunkle havers hett duftende tropiske flor — på sjøsiden palmer av vannsprøit, som foldet ut viftene mannshøit og felte dem ned over gatens sten med regnbueglans der en gasslykt sken I

Og alle de vandrende vekster, de praktfulle pikene der!

Det strålte og funklet av blomster i lyktenes flimrende skjær og skar én i øinene næsten ....

— Forøvrig har Saga glemt resten I Men hundrede nordiske døgn for én natt der syd, når cikadene spiller i kratt!Vi skumpet på vogner med soltelt igjennem en morgenblid by, som møtte med munnen vidt åpen ti! sang mot det smilende gry — et mektig og mesterlig opus med alt — ifra krigshyl om skopuss, de badendes latter og

bølgesprøit til sus i cypresser og fuglefløit!

Vårt mål var et Soria Moria, men ikke i Berget det blå langt bortenfor solen og månen, dit drømmene alene kan nå.

Vi kjørte et par kilometer en vei uten hemmeligheter, og der lå Livadia, tsarens palass, på høiden med lynende vindusglass!På avstand tok slottet sig ut som et kongelig tillukket sted med skinnende marmorfasader i fjern, majestetisk fred bak veldige vindruemarker og dype akasieparker.

A Russland, han var nok en kostbar kar å holde på ferie, din «lille far»!

Men eventyrskjønt blev vi mottatt! For der vi kom skranglende op alléen på verkbrudne vogner, en formelig askeladd-tropp! — fløi keiserens kåpe i været på taket som flagg ti! vår ære, iallfall var silken brodert rned gull og purpurgløden var underfull.Og ute på tunet var samlet en skare almindelig folk, som hilste os armen av skuldren og ivrige huket vår tolk og sa, at de fremmede måtte betrakte sig hjemme på slottet!

Vi fikk deres håndslag, vi så deres klær vi var nok blandt feller og frender her.

Hør dét, pessimister, som mener at verden går langsomt frem: fem hundrede fattige bønder har kursted og hvilehjem i tsarslottets haver og saler, hvor før slike grove vandaler kun spøkte i keiserens mareritt som grinende djevler: Er dette ditt?En skjønnere, edlere hensikt har Krimlandets solkyst fått nu folket har tatt den til eie og bor i dens rikmannslott.

— Jeg husket med ett den annen vidunderlig solblå stranden hvor slitne i vesteuropéisk forstand kan hente sig helse: i Nice og i Cannes.

Jeg syntes jeg så croisettens

frekt brusende påfugle-hær

hvor ingen vil være no mindre

av fødsel enn millionær:

akk, hvor de er nedbrutte efter

den tid de har brukt sine krefter

til noe så hårdt som å høste profitt

og påse, at treller og trekkdyr har slitt.Men faen i Middelhavsstranden og hele dens kytende kor! —

Vi hilser dig stolt og ærbødig, erobrer, vår russiske bror.

Til lykke med hvilen og kuren og pleiersken, mor din, naturen!

Vi vet at der her produseres kraft til never på brukbare skaft.